

Ловица

Број 3 и 4

Главни и одговорни уредник
ДУШАН ЧАМПРАГ

13 јануара 1935

За власника и издавача одговара
ДУШАН ЧАМПРАГ

Година XII.

ПРВИ БОЖИЋ

без Блаженопочившег Краља Александра I. Ујединитеља.

Овогодишњи Божић, односно дан рођења Христовог, Спаситеља света, на нашем Двору протекао је у знаку дубоке жалости, за Оцем, добрим Родитељем, узорним мужем и домаћинском, који је на раду за добро народа и Отаџбине, на трагичан начин изгубио живот.

Не само да је овогодишњи Божић, односно дан рођења Христовог, у Двору протекао у знаку дубоке жалости, већ та се дубока жалост манифестовала широм наше простране Отаџбине; јер народ осећа да му нема Оца Отаџбине, његова спасиоца, његова Ујединитеља, Краља Хероја и Краља Мученика.

Из ове чињенице, која се јасно свуд и на сваком месту широм наше Отаџбине манифестовала, најбољи је доказ о дубокој и искреној народној жалости, за својим ненакнадним губитком, за својим љубљеним и никад непрежаљеним Краљем Херојем, Краљем Мучеником и Краљем Ујединитељем Александром Првим.

Некада се Божић, односно дан рођења Спаситеља света, као најрадоснији дан и празник у години дочекивао са највећим весељем и расположењем; те се на све стране у знак радости песма хорила, пудало и сваки човек на своме лицу показивао је извесну радост и веселост; али овога пута тога свега није било.

Није било зато, што сваки наш грађанин још увек стоји под тешким притиском туге и бола, од које не може да дође к себи, и не може себи да протумачи: да ли је сан или јава, да више му нема Оца Отаџбине, да нема Краља Хероја, да нема Краља Мученика, да нема Краља Ујединитеља Александра Првог.

Тај бол и туга се манифестовала у Новом Саду и приликом уношења бадњака на Бадњи дан после подне.

Некада поред војске, много наших грађана узимало је учешћа у овој поворци и свечаности, сви весели и раздрагани. Овога пута тога није било. Варош читава је била нема, грађани су замукли а њихова оабиљна и тужна лица јасно су казивала: „није нам до радости и весеља; када смо у дубокој тузи и жалости; јер нема нам Онога, кога смо највише волели, за кога би и животе дали; нема нам Оца Отаџбине, нема нам Краља Хероја, нема нам Краља Мученика, нема Краља Александра I. Ујединитеља“.

Наш је народ не само дубоко ожаловљен, већ је и тешко увређен, јер му је дирнута и покопана његова национална светиња, његов драгоцен живот је угашен.

Да, живот је његов угашен, али не треба да заборавимо, да његов велики дух лебди над нама, његова велика и историјска дела свакога тренутка подсећају нас да је Он с нама; а нарочито Његов свети аманет: „Чувајте Југославију“, морамо као светињу поштовати, јер само на тај начин моћи ћемо да Му се захвалимо онако, како је Он и заслужио.

Слава Му и вечна хвала!

9-ти јануар

Девети јануар је дан рођења наше узвишене и добре Краљице Марије, Матере нашега Краља Петра II и два дична нам Краљевића Томислава и Андреја.

Добра и узор Мати, а наш понос и дика Мати Краљице Марија, ове године свој рођендан дочекала је и провела у неизмерном болу и тузи, за ненакнадним губитком, својим примерним и узорним другом, старешином и домаћином, који је и у породичном животу био човек над људима.

Бол и тугу Њеног Величанства Краљице Марије, приликом Њезиног рођендана, цео југословенски народ је са Њоме осећао и делио, а осећаће и делиће докле траје једнога.

Па ипак, треба имати ма и приближно разумевање о претешком болу Њезиноме; па тек тада се може доћи до спознаја: колики је терет, бол и туга обвила нашу добру Краљицу Марију за Оним, кога данас више нема крај Ње, крај Њезиних милних и драгих Орлића, којима се тек сада крила раширују, да се вину високо под облаке и да шестаре над оном грудом, коју је Њихов

бабо, Блаженопочивши Краљ Александар I Ујединитељ ослободио и ујединио.

Честитајући Њезином Величанству Краљици Марији рођендан, и ако у болу и претешкој тузи, из дна душе јој кличемо: „Живи нам много и дуго, јер нашим маленим и нејаким Орлићима је потребна: нега и нежна љубав мајке, да се развију и постану снажни и моћни Орлови, на страх врагам, а за добро народа и драге нам Отаџбине Југославије, за коју је Њихов бабо живео и живот свој драгоцен положио“.

Уз Краљицу Мајку и Њезине Орлиће, читав југославенски народ стоји и чува Југославију.

ДЕЦА НА УЛИЦИ

Ове зиме време је доста дуго било милостиво према малим, бедним, становницима улице: сиромашној напуштеној деци. Јер, шта би било од тих сиротана да су временске прилике биле од почетка јесени и зиме онакве какве би по календару требале да буду? Страшно је и мислити на то! Недовољно обучени, гладни и болесни ови малишани били би већ одавно жртве међава и мразева. Време се међутим променило, снег и хладноћа стиглоше најзад, долазећи од руских равница и Карпата, а деца су још на улици! Сада је света дужност људи да се и они покажу милостиви и да прихвате и заштите ове малом недужне жртве абнормалних прилика које данас триумфују у целом свету.

У градовима се најчешће одигравају велике трагедије напуштене деце. Све је то било лепо и красно док су сви родитељи то могли чинити т. ј. док су могли радити и часно зарађивати за пристојан живот. Али послератне недаће криза и беспосленост у првом реду променуле су из основа прилике па и саме услове живота. Беда је закуцала на многа врата. Радништво је најтеже погођено свим овим недаћама. Без рада и зараде отац-радник у очајању, видећи скору и неизбежну пропаст своје породице, баца се у наручје алкохола који га сасвим исцрпљује и тера у смрт и криминал. Мајка-радница је редовно много отпорнија и жилавија у борби за опстанак, она последња губи наду и покушава да на хиљаду начина заради свакидашњи хлеб за своју малу дечицу. Али и то не траје дуго, и мајке се најзад уморе, поклећу и најзад и оне поћу путем којим је још раније пошао отац.

А деца? Шта остаје њима да раде? Ако их сами родитељи, избезумљени и од очајања ско-

ро подивљали не пошаљу на улицу у прошњу и скитњу сигурно је да ће кад тад, раније или доцније, сама та деца побећи од куће, терани глађу и страхотама које царују у такој једној разореној породици. Изаћи ће на улице да би живели од просјачења, а врло често и од крађе. Беда, глад и болештине вребају их на улицама великог града и они кад тад одлазе са овог света проклињући, у себи можда, час када су се родили. Улица је висока школа криминала сваке врсте, ко у ту „школу“ једном пође тај је за друштво изгубљен. Професионални кесароши и старији сапатници „школују“ ове малишане учећи их свим могућим вештинама којима ће на непоштен начин одржати своју бедну егзистенцију. Никда више та деца веће осетити топлину домаћег огњишта и сласт поштењег и часног живота ако се добри људи не смилују на њих и не помогну им.

Погледајмо једном те мале дечке (код нас их можемо увек наћи сакупљене око биоскопа „Корва“ где још једино имају прилике да се мало огреју и — разоноде!) који у беспосличену и бесциљном лутању проводе дане и месеце, стално на улици, по невремену, па рецимо по души да ли се људи смеју поносити тековинама цивилизације, када допуштају да ови мали људи тако очевидно пропадају. Да ли, заиста, смеју остати хладни пред том сликом беде и пропадања? Нећемо ли спасти домовину и човечанству ове несретнике?

Треба помоћи, решити тај проблем ефикасно и што је најглавније, хитно! Још данас, јер ће сутра бити, можда, већ све доцкан, узалудно... Решење се мора наћи, кредити за то такођер, ова деца морају што пре под кров, у топлоту, треба их оденути, нахранити и абринути! Ове мале скитнице могу још постати корисни чланови друштва. Градске општине и хумана друштва, а у првом реду Црвени крст дужни су да се позабаве овим питањем. Могле би се издати, као што се то другде ради, и посебне поштанске маркике „Pro juvenile“. А ми, појединци, не одбијајмо никада малог одрпанца када нам на улици својим пискавим гласићем затражи помоћ! Дајмо колико можемо и како можемо, сваки наш динар за тог малог значи можда један дан живота, бедног истина али ипак — живота! Не одбијајмо молбе ове наше мале сабраће јер помажући њих нећемо само удовољити човечанској нашој дужности већ ћемо се на тај начин најбоље одужити овом који је рекао: „Пустите децу к мени!“

Миладин Д. Јованов.

БУДУЋИ НАРАШТАЈИ

За развитак и напредак народа и државе је од врло великог и пресудног значаја: какви ће бити наредни нараштаји, јер ће се у њихове руке предати даљи рад у општим народним стварима. Нараштаје стварају прилике, као што је с друге стране опет тачно, да нараштаји утичу на развитак прилика и да од интелектуалне и моралне каквоће нараштаја зависи, у каквом ће се правцу развијати општи народни живот.

Садашњи нови нараштаји расту и васпитавају се под сасвим другим и измењеним околностима од пређашњих, предатних нараштаја. Није то тако само код нас него и у целом свету. Данашње економско-привредне прилике, затим огроман напредак технике и страховита поремећеност у међународним односима уносе из дана у дан толико измена у социјални живот, да се под тежином свакидашњег живота, развијају и данашњи млади нараштаји.

Нема сумње да је садање стање које влада у свету само једно пролазно и прелазно доба у историји човечанског развитка. Живот који данас преживљујемо претежак је; темпо данашњег живота препун је хуке, журбе, живчане пренапетости и механичног рада, који не само да исцрпљује сву снагу појединца него и вредност његову сровава.

У свакидашњој борби за опстанак данас се ни мало не бирају сретства. Немилосрдно и безобзирно се они „јачи“ и „практичнији“ гурају напред, а често богме и газе све и свакога испред себе. Данашњи живот је борба и то борба у правом смислу речи, када врлог живота немиле гута и односи своје жртве, и када на површину избијају пречесто типови посувраћених вредности.

Све то гледају и посматрају генерације које долазе и које ће ускоро заузети место од својих претходника. Па зар је онда чудо, што те будуће генерације прирашћују уз такве особине које морају бацати у брину сваког мисаоног човека. Јер данашњи нараштаји омладине избадује и сувише негативних типова, те тако они готово дају обележје и карактеристику своје средине.

Ништа горе и страшније но када негативни друштвени типови преотму маха. То су они без идеала и позитивних стваралачких снага у друштвеном животу. За њих је главно доћи на лак начин до могућности живљења и уживања. Таки типови сами немају никаквих вредности, па стога све гледају скептички и цинички просуђују, не би ли се тако што лакше прогурали напред.

Природна ствар је да је за такве типове једина сврха живота забава и уживање. Без обзира ма ком сталежу припадали и без обзира на финансијску могућност ови типови првенствено хоће да знају за филм, спорт и сладострашће. Треба само посматрати која и каква деца посећују биоскопске претставе и које филмове најрадије гледају, па ће се видети и моћи

констатовати, у каквом се духу васпитавају та деца. Исто је тако са спортом, јер једно је спортовати ради снажења тела а друго је јурити са једве на другу спортску утакмицу као посматрач и навијач. Од оних који се навикну доњати по улицама, јурити по утакмицама и блејати по биоскопима не може се ни очекивати да постану позитивни друштвени типови и радне свате.

На срећу такви се типови налазе само по варошима, јер наша села још увек дају здраве и добре нараштаје. Ипак је дужност школе да поправи оно што друштвени живот кваре. У првом је реду пак задатак наше средње школе да свим средствима сузбијају рђав утицај улице и друштвеног живота и да у младе душе усађује онај идеализам који је неопходно потребан за човечји живот.

Школа је још по навору старих народа била учитељица живота и она то мора свагда остати. Ни породица ни друштво не могу на пољу васпитања омладине пружити оно што може добра школа. Наша држава са поносом може да укаже на развитак и напредак школства нашег за ових петнајест послератних година. У томе правцу се мора наставити и не смеју се жалити никакве жртве које се дају за школе и васпитање омладине, јер само строго и стручно васпитања омладине може постати нараштај достојан да настави дело унапређења државе. Из добре школе ће изаћи и добри будући нараштаји народни. М.

ФОНД МИХАИЛА ПУПИНА

Михаило Пупин чувени професор универзитета у Њујорку основао је фонд код београдског друштва „Привредник“ у сврху унапређивања пољопривредних наука. Из тога фонда решио је да подигне једну вртарску и воћарску станицу у своме родном месту Идвору.

„Глас Матице Српске“ из пера и главе његовог уредника, поручује г. Пупину да треба да се чује и Матичина реч (ко је опет опуномоћни секретар да говори у име Матице?) пре него што би се приступило коначном извођењу Пупиновог замисли. Господин Пупин, као да је знао, да ће се наћи неки „делија“, који ће испитивати његове предлоге, па је предпредио Матицу Српску, односно њеног секретара са овом поруком: „Ја нисам никад тражио да неко други троши своје време и своју тековину за испитивање мојих предлога и мојих проналазака. То сам увек ја сам радио о своме трошку. Спреман сам да и у будуће о моме трошку експериментирем у правцу мојих предлога за стварање вртарске индустрије и пољопривредног препорођаја Југославије“.

Сад ако је уреднику „Гласа“ стало до бруке, нека му је ал што, и с којим правом, увлачи у ту бруку и Матицу Српску? *Одисеј Пеперитас.*

* Отворена је јорганијска радња у Новом Саду, Пашићева улица број 19. ЗОРКА МИЛИЋЕВА.

Реч има управа Матице Српске

„Глас Матице Српске“ полумесечник и орган Матице Српске, којег издавање иде на терет Матичиног фонда, који је основан уплатом чланарине чланова М. С., прелази дозвољену границу пристojности у нападају оних чланова М. С. који су објективно критиковали рад управе и чинили своје примедбе и предлоге како би ова стогодишња културна установа што више и боље користила народу нашем. Падале су од постанка М. С. неповољне примедбе на рад управе, али у органима М. С. неповољне примедбе на рад управе, али у органима М. С. нећете наћи таквих нападаја, благо да се изразимо, неучтивих, као што их данас налазимо у „органу“ М. С. „Гласу“, као: „национални надрилекари“, „убражене величине“, „окорели демагози“, „штељаче“, „громовница“, „свакојаки елементи“ итд. итд. А ко су ти „надрилекари“, „окорели демагози“, који критикују рад управе или се не слажу с њим?

Да споменемо неке: г.г. Др. Дмитрије Кирилковић, Др. Федор Никић, Мита Клицић, Др. Милан Секулић, Дака Поповић, Ст. Марић, Др. Бранко Кијурини, Тодор Манојловић итд., и сви они наши угледни књижевници и просветни радници, који су у Београду, 22 новембра п. г. на конференцији чланова М. С. из Београда критиковали рад управе М. С. и износили своје примедбе и предлоге. И још траже ситне прилоге за издавање и овог органа, да нас може крупније нападати!

Питамо управу Матице Српске, да ли се она солидариса са тим нападајима на чланове М. С. ? и мислили управа Матице Српске стати на пут тим непристойним нападајима њеног органа на њезине чланове, у толико пре, што нам се прети „другим речником“ да би нас „окарактерисао“?

Реч има управа Матице Српске!

Један у име многих.

„Издаје се једна намештена соба“

Ко хоће да упозна живот какви је данас у својој суштини нека извеси на врата цедуљу „Издаје се намештена соба“. Занимљивости које се при тражењу исте догађају најбоље илуструје данашњи живот.

Долази стара дама из иноземства. Поштапа се, шета и одмерује све прописно. Занима се за цене кућама и уопште жели да зна прилике. Живила је у много градова и има пасију да разматра све што год се тиче живота и његових потреба. У гостима је код своје дече Њихов јој се живот недопада, тражи засебан стан да издаље може упливисати на њих и спречити раставу. Дакле једна племенита побуда.

Друга посета соби је млада интелектуалка. Хоће, узеше је, допада јој се. Само нешто застаје, очекива, никако да искаже. На крају ипак изрече да је верена и да је њен вереник често јој гост који већином дуже остаје.

Тако. Веридба је један идеалан увод у брак али није конкубинат. И врата се пред том узорном вереницом данашњих дана затворише.

Стари господин истина крепак али године претегле, жели

собу. Самац је. Нема нигде никога. Види се од главе до пете господствен, светски и манири му одговарају понашању једног бившег преживелог мондена.

Треба пространу собу када ми дођу пријатељице. Ја сам весео човек волем шалу и смех. Ви и пријатељице! Ха, ха, ха. Боље се Богу молите, близу сте гроба... Улазе два господина и дама. Све је добро. За брачни пар кревет, за пријатеља њиховог отоман. Где су ту обзир? Комуна почиње, изгледа прво у браку савременог данашњег света. Младић је, на око пристojан. Све одговара, капара се већ пружа. Последња напомена је долазак пријатељице која му прекраћује дуге вечери. А када је чуо да је дужан у пристojној кући пристojно се понашати, да се изнајмљује соба само ономе који би желео у њој потпуно мирно сам, без ичијег узнемишавања да се спокојно одмара од дневног рада, затражио је капару натраг. Из тих навода које илуструју данашњи живот види се како су ретке племените побуде и како превлађује необуздан и развратан живот, за који нема обзира спрам других јер им је како народна пословица вели: Стид под петом.

Дочек православне Нове 1935 Године у Новом Саду

Поред осталих приредаба за дочек православне Нове Године, једину од најлепших приредаба приређују бивши чланови Српског Народног Позоришта у Новом Саду у дворани „Хабар“, са шалјивим позоришним програмом.

Поред две одличне лакрије, на програму су и две соло сцене од нашег најчувенијег хумористе Бране. Такође на овој приредби суделује час-оркестар друштва „Фрозин“.

После програма је играња до зоре, са кориандолима и серпентинама. Почетак је у пола десет часова увече. Улазна цена 10 и 15 динара од особе.

Ми верујемо да ће се посетиоци ове приредбе најугодније осетити, тим пре што у шалјивим комадима играју наши одлични глумци и омиљени комичари.

Поред одличних шалјивих комада, који су на програму ове вечери, треба имати на уму: да угодна дворана „Хабар“-а, а тако исто и одлични оркестар, као и првокласна јела и пића, па и узорна послуга, онда се тек може себи представити: да ће заиста у Новом Саду бити најпријатнији дочек православне Нове године, у свима просторијама „Хабар“-а у којим ту приредбу чине наши миљеници нашега „мезимчета“.

ПОРЕЗА

Кад би држава била толико богата у приходима да неби требала од својих држављана убирати порезу и онда би се тај порез морао завести, јер он треба да служи као регулатор за изједначење стандарда живота међу држављанима. Без тога створила би се и сувише велика неравномерност међу појединим сталежима, јер држава као власт и законодавац, још нема те могућности да економски и привредни програм у свима појединостима и последицама изведе у танчине који би могао једнако користити сваком држављанину. Тога ради потребно је конструисати један допуњујући облик као што је порески систем. Важно је, да конструкција тог допуњујућег облика буде практично и целисходно смишљена и изведена. Ако није сретно исконструисан порески систем као допуњујући облик, и ако не служи подједнако намењеној му сврси — онда његова сталност није осигурана, него је подлежан чешћим изменама и допуњавањима, — боље речено, мора се крпити. Код нас на жалост чешће пута је долазило до разних измена и допуна у пореском закону, што значи, да његов систем није сретно смишљен.

Код порезе на земљорадњу пронађен је извесан кључ по којем се врши примена опорезивања, али тај кључ нити је пропорционалан, нити реалан да стоји у сталној вези са ценама земљорадничких производа. Пошто остале гране пореза које се још не убирају по кључу сталности задају доста пренатрпаног рада, онда је појмљиво што држава не доспева да кључ земљорадничког пореза учини реалним.

Порез на течевину радио се до скоро без икаквог кључа, него се опорезивало по процени од стране пореских комисија. Правичност овог опорезивања зависила је од прикупљених података и од правилне оцене од стране одређених пореских комисија. И ако је овај начин опорезивања био још прилично сношљив, ипак су биле учестане жалбе противу одмере. Ове жалбе у опште нису биле протусталешког карактера, него чисто из обзира привредних такмичења, и ако у том правцу није било јасног изјашњавања жалитеља.

Стало се на гледиште, да се и код пореза на течевину установи извесан кључ. Тај кључ се потражио у начину приватног живота. Наиме, да привредник буде опорезан по свом спољњем виду, то јест по његовом стану, те какав стан искоришћује тако да буде опорезан. Колико је овај начин опорезивања непрактичан показало се већ у самом почетку његове примене.

Није практичан ни из социјалног, ни из здравственог, а поготово није пропорционалан да може служити за изједначење и нормализовање сталежских прихода у чему баш и треба да буде права сврха државних намета.

Из социјалног разлога није практичан за то, јер ће привредници у масама појурити у мале станове да избегну снашање државних намета. Мали станови, који су иначе намењени за ситне

занатлије и раднике, ти станови ће несразмерно поскупити, а то ће у првом реду највише погодити раднике и ситне занатлије. Ови ће морати задовољити се са становама по разним шупама и нехигијенским подрумима што ће бесумње повећати беду и болезан. Већи станови зјапиће празни, од којих неће имати користи ни кућевласници ни држава, али за то користеће се онај непродуктиван елемент чији је капитал еластичан и којег држава нема те могућности да опорезе. Они обртници пак, који имају хигијенске станове у својим кућама, те куће мораће продавати у бесцење непродуктивним капиталистима да би се ослободили неподесног пореског кључа.

Онај највиши циљ, којем треба да служи порески систем биће коначно апстрахиран, јер овакав кључ неће послужити регулацији за изједначење прихода пошто стан не може да буде мера по којој се имају разликовати приходи великог и средњег обртника. Није оправдано мишљење, да продуктивни обртник мора имати уређен стан са отскачућом разликом на спрам стана средњег и мање продуктивног обртника. Шта више, продуктивни обртник у највише случајева нема ни смисла за своју личну удобност осим да прави капитал и често, да ствара непродуктивно поколење које обично заузима луксузне станове, али је тада већ од предака наслеђени капитал претворен у еластично стање од којег је држава пропустила имати користи при његовом стицању, као што ће пропусти корист и при његовом проживљавању — у колико неби себе унапред оријентисала и правилним пореским законима се обезбедила.

Кључ за опорезивање течевине без сумње да је потребан, али њега треба сретније пронаћи, да буде користан и држави и привредницима. Проналажење тога кључа може се само у споразуму са привредницима, који ће без сумње настојати да он буде и добар и правичан и целисходан.

Ђурица Лишић

Концерт Музичког друштва у Н. Саду 5 јануара 1935 г.

У суботу, 5 јануара ове године, увече у 9 сати, одржало је Музичко друштво у Новом Саду свој редовни месечни инструментални и вокални концерт, који је — како у погледу посећености, тако и у погледу уметничког извођења — успео преко сваког очекивања. Дворана је била пуна одличне публике, која је у најбољем расположењу очекивала почетак концерта. Прво је, под управом одличног младог диригента г. Зорка са ванредном и фином прецизношћу, хор Музичког друштва отпојао две црквене композиције Ст. К. Христића, пожњевши од публике огроман и одушевљен аплауз. После тога је 3 чланова филхармоније, под управом Р. Виталијанија, отсвирило увертиру Херолда Зампа; и ову тачку је публика наградила френетичним одобравањем и аплаузом. Диригент г. Виталијани је изазван че-

тири пута, а то је догаз признања, којим је публика хтела да хонорише његов труд и успех, који је после шест месеци вредног рада постигао са дилетантима. После оркестра су виолинисти филхармоније отсвирили »Invokation« од Гунода, истакавши се при томе на најлепши начин. Оперска фантазија Монјушког »Халка« пожњела је огроман аплауз. Увежбани оркестар је на најпрецизнији начин изводио пиано, форте и фортисимо најлепших мелодија. После тога је ступила на подијум госпођица Нада Иванчевић и отпевала бајно и умиљато две песме: једну од Бајића, а једну од Биличког. Госпођица Иванчевић је награђена топлим аплаузом и цвећем.

После одмора је госпођа Ing. Душановића, на виолини отсвирила »La folia« од Corelli-a и »Labudovu smrt« од Saent Sainsa. Прецизно и уметничко извођење госпође Душановић дочекано је прво са најпријатнијим изненађењем, а после са бескрајним

Г-ђа Вилма Голдберг уметница на гласовиру

аплаузом, тако да је морала да отсвирила још и Креислеров »Schön Rosmarin«. Прецизну пратњу уз то дала је госпођа Д-ра Николића. Обе споменуте госпође потпуно су заслужиле и одушевљени аплауз и цвеће и ми се надамо да ћемо тај уметнички пар чути још много пута.

После тога је дошла најсјајнија тачка концерта: Haydnov клавирски концерт D-dur, у коме је, уз оркестарску пратњу, соло наступила госпођа Вилма Голдберг. Смемо слободно да тврдимо да грађанство Новог Сада ретко има прилику да се преда таком музичком уживању. Што се тиче финога извођења и несравњене технике, госпођа Голдберг је надмашила саму себе и потпуно је занела публику. Тачним, дискретним pianissimima, одличним tuttiima, оркестар се дивно прилагођавао њеном извођењу и Музичко друштво би се са том тачком мирне душе могло појавити пред престоничком публиком. Када је та тачка била завршена, дворани је испунио бесконачан аплауз и жива акламација. Г-ђа Голдберг је заиста заслужила леп букет цвећа, који је оркестар као своје признање јој предао. Публика се развила са осећањем да јој је те вечери било пружено једно фино и прецизно уметничко уживање, које дуго неће заборавити. Члановима Музичког друштва нека тај лепи успех буде потстрек да и даље наставе са таким радом — на радост и задовољство овдашњих пријатеља музике.

За лепше перспективе о будућем нараштају

Читајући »Време« и обилажење његовог сарадника по периферији града, мора човеку да се кожа јежи. Зар збиља има тако страшне беде, сиротиње и невоља међу нама?! Зар се сме дозволити, да једна породица од шесторо и више деце станује у земљаним рупама, где је под креветом јама од бунара покрита само даскама и где излазе пацови и дању и ноћу а лети и змије. О каквој чистоћи ту не може бити говора? Инсекти миле свуда редом. Ту пребивају незапослени људи са болесном женом и многобројном децом. Рађају се деца у тој беди и нечиности, да се мора човеку срце следити, гледајући те патнике као црви гмижу по прљавим крпелинама које се кревети зову. Где је ту социјална скрб? Отац нема посла. Наравно, да нема кад га други имају на претек. Запослити треба ту сиротињу и тиме олакшати им страшно стање њихово. А што је најглавније, побринути се за здраве сиротињске станове. То је генерација која долази, а шта она собом носи те ће се видети у последицама. Посла, посла... вапију незапослени, а онда ће са зарадом и сва друга побољшања доћи. Крај све бригае о зимској помоћи, прва брига треба да је посао, рад, за који треба свака општина да се брине. Врло је то незгодно што се у градове довукло толико света без сретстава и занимања. На селу би им био живот лакши. Зар неби где било јутро два земље и каква кућица где бар са здрављем неби пропадали, као по градовима и његовим влажним подрумима и шупама. Шта вреди тад прираст становништва у којем неће бити способности за живот. Треба спасавати сиротињу за времена и понаместати их тамо где би својим радом могли се сами после издржавати.

М. Б. С.

Правда је рекла своју

У Новом Саду је нека заведена јавност подигла страховиту праšину о тобожњој некој милионској проневери, односно штети по државу.

Поводом тога дошло је до суспендовања г. г. Радивоја Бокшана шефа пореског звања и његовог заменика Ђуле Киша.

Ти су људи шта више били чак лишени слободе кроз кратко време, па су пуштени да се из слободе бране.

После дужег времена поменути господа и стари градски виши чиновници успели су да на суду докажу своју исправност, те су као такви повраћени на своје положаје.

Ми смо и у тим временима, када су поменути господа лишени слободе, били потпуно објективни; ни једном једином речју нисмо хтели да истрчавамо и ствар прејудуцирамо, јер смо тврдо били убеђени, да ће на крају крајева правда рећи своју, као што је и рекла, а невини добили су пуну задовољштину и себе оправдали.

УСПОМЕНЕ на чика Јову-Змаја

Приликом 30 годишње облетнице Јована Јовановића-Змаја

Године 1889 на 189., беснила је ужасна епидемија великог кашља (магарећица-кајхустен) у Нишу и околини, тако, да је по 20—300 па и 400 и више деце дневно умирало. Окружни лекар Др. Недић или Нешић, написао је у једним новинама (да ли у Београдским или Нишким) један рецепт који је силно деловао на болест и децу спасао од смрти.

Те године је Сима Лукин-Лазин из Српске народне позоришне дружине морао из Панчева прећи у Београд, где је почео уређивати шаливи лист „Бич“. Сима је био побратим мога сина првенца Уроша, јер се Урош родио у Босанском Брчком, па као земљаци Сима се побратио са Урошем који се о Преображенију 1885 год. родио.

Ми, Дружина српског народног позоришта у ком сам и ја са женом као чланови дружине били, дошли смо из Панчева у Нови Сад панчевачким пропелером и мој Урош дограби кашаљ (магарећице); одмах напишем писмо његовом побратиму Сими, да је његов побратим Урош добио велики кашаљ. Сима пошаље одмах неке исечке из новина, где је тај нишки лекар написао рецепт да лек одмах набавим. Био сам код свих Срба, доктора у Н. Саду: Дра Лазе Станојевића, Дра Велимировића, Дра Огњановића и Дра Макала (Максимовића), код Дра Јојкића нисам хтео ићи. Ни један доктор није хтео да сигнира рецепт из новина. Досетим се јаду и одох у Каменицу чика Јови Змају, заједно са Урошем.

Испричах Чика Јови целу ствар а он одмах напише и сигнира рецепт. Но мог малера; у Новом Саду су тада биле три апотеке: Грозингера, Плавшића и Младена Максимовића; нема једног медикамента из рецепта ни у једној апотеци у Новом Саду, него добијем у Петроварадинској апотеци лек.

Чика-Јова као што је волео децу спријатељио се са мојим Урошем а Урош је био ретко паметно дете те му је декламовао неколико дечијих декламација. Кад је са Урошем био готов, тада ће и мене Чика-Јова запитати: да ли ја што знам декламовати из његове певаније?

Ја почех рећати све што знам, али једну песму уживам и сам кад је декламујем. Па која је: упита, а ја рекох: Светли гробови! Чика-Јова одмах прихвати: Е морате нам декламовати. Зазвони, гђа Мара дође а он јој наложи да зовне одмах да дође Корнел који је тада код њега био. Седеше: десно Корнел у средини мој Урош, а с лева Чика-Јова. Како сам почео декламовати Чика-Јова је помно прататио лицем моју декламацију и одобравању није било краја, што ми је потстрека давало и ја све више и више у екстази сам био. Кад сам завршио, Чика-Јова ме је у чело пољубио рекавши: „Ја сам истина написао песму Светли гробови, али ви им дајете живота!“ Одликован оваким признањем од Чика-Јове ја сам га умолио да се не нађе увређен што ћу приметити: да песма

Светли гробови пре Си доликвала каквом Јунаку војсковођи него ли песнику Ђури Јакшићу. Змај ме озбиљно погледа неколико тренутака и рече: „можда ћете ви имати право, али тај се гроб мора сам појавити!“ Помислио сам тада куд је Чика-Јова забраздио! Нисам придавао никакве важности тим речима. Опростио сам се са Чика-Јовом и Корнелом који ми је такође честитао и са Урошем отишао на лађу, па кући у Нови Сад.

Урош се од лека који му је побратим Сима послао излечио, но ћерка Владислава, која је тек 11 месеци стара била, подлегла је, јер није умела шлајм избацити који ју је загушио и овде у Новом Саду умрла.

Кад је Чика-Јова 1904 године умро у Ср. Каменици, управитељ Срп. нар. позор. дружине био је г. Бранислав Нушић, а дружина била у Ст. Пазови. Чим смо дознали да је Чика-Јова умро сви смо мислили, да ће дружина Срп. нар. позоришта корпоративно учествовати на погребу; али усује труд. Г. управник рече: „Ја идем као управитељ, а сваки од чланова може ићи за свој рачун“.

Но када је 1921 год. блажене сени Велики Краљ Петар I Ослободитељ умро, ја се сетих разговора мога са Чика-Јовом и ускликнух: Еј Чика-Јово! Ти не дочека гроба који се ево сам појавио, а који си ти прорекао пре 31 год. свеако песму „Светли гробови“ не коме је намењена већ коме је суђена пре 44 године

На Корзици у Бастији, на коју смо дошли као избеглице на појутарје св. Јована 1916 год. био је постављен за Србе гимназисте један наставник презименом Стојановић који је у колежу француском са ђацима заједно обитавао. Једних ферија, како се добро сећам, 1917 год. Енглези коју су се старали о нама избеглицама, повели су нас у једну бању Пиетрополу, која лежи са јужне стране Корзице. Међу нас 14 инвалида, реоматичара био је и г. Стојановић професор и његова вереница. У разговору са г. Стојановићем, чух да је Службени дневник Краљевине Србије „Српске Новине“, 14 јануара — субота у Крфу година LXXXIV — 1917 донео у подлистку песму: „Светли гробови“ са изменом завршетка.

Да л' то снага ниче нова?
Даруј Боже благослова,
Да вас здружи братска слога,
Заветнике, који с' купе
Око гроба јуначкога.

Ј. Јовановић Змај

Одговорио ми је, да су књижевници у Крфу утврдили, да је песма: Светли гробови алузија на живот и рад Краља Петра Великог Ослободиоца.

Помислио сам на мој разговор са Змајем 1890 год. и нисам о томе даље ништа говорио, али сам мислио, кад је блажене памети Краљ Петар умро, па кад су књижевници у Крфу изменили завршетак његове песме

са „око гроба јуначкога“ зашто не бих и ја додао:

Петра Карађорђевога!
Један слик, сасвим природан.
Но један ми пријатељ рече: а је ли слободно мењати једног песника као што је Змај, је ли слободно додавати што? Који су то књижевници у Крфу што

су изопачили и увредили два мртва песника? И аутора Ј. Јовановића Змаја и Ђуру Јакшића коме је Змај у спомен песму написао?

Ђорђе (Ђура) Бакаловић

О 30 год. облетаници Чика-Јове-Змаја
Нови Сад 1934 год.

Албум града Новог Сада у речи и слици

Новосадски спорт клуб „Напред“

Спорт клуб „Напред“ основан је 1932. год., те као још млад клуб узимао је учешћа у другоразредним првенственим утакмицама Новосадског Лоптачког

Јован Бек, председник

Подсавеза и показивао је добре успехе.

Приликом оснивања овога клуба

Хумано и добротворно друштво „Сестара добро срце“

Ово хумано и добротворно друштво је основано у августу 1934 год., у циљу да се искључиво бави помагањем сироте деце и сиротих породица, без погледа на веру и народност. При оснућу друштво је бројало 54 члана, а данас, кроз кратко време пораст чланства се попео на 84.

Стеван Кечкеш, председник

17 децембра 1933 год. на рођен дан Њ. В. Краља друштво је одржало своју изванредну свечану седницу и том је приликом подељено 54 ом детету одело, и то делом капуги, ципеле и хаљине.

Поред добровољних прилога у новцу, вредне чланице овог хуманог друштва скупљају и животне намирнице, које се деле сиротињи за католички и православни Божић, у 1933 и 1934 г.

ба први председник био је г. Александар Нађ, умировљени градски саветник; а доцније њега за председника је изабран г. Бек Јован књијар и књиговезац. Потпредседници су друштва г. г. Ференци Јован и Шмит Карло.

Оснивачи су овога спорт клуба г. г. Александар Нађ, градски умировљени саветник, Ополцер Људевит електротехничар, Голдштајн Александар трговац, Ференци Јован зубар, Когој Јосиф приватни чиновник, Бела Золтан приватни чиновник и Бан Шандор занатлија.

Званичан назив је клуба „Спортски клуб „Напред“ Нови Сад“, а стан друштва је у улици Ђирила и Методија у Хербертовој гостионици.

При оснивању друштво је бројало 60 а данас 135 чланова.

Почасни председник клуба је г. Александар Нађ, умировљени градски саветник; а почасни потпредседници су г. г. Кечкеш Стеван и Гегеш Нандор, који су својим пожртвованим радом на процвату овога клуба то указано им признање и заслужили.

такова је помоћ пружана и то у 1-33 год. 91 лицу а у 1934 год. накнадно још 102 су помоћнута.

Претседник друштва је још од оснућа г. Стеван Кечкеш, који се око оснивања овог хуманог друштва највише истакао и неуморно радио.

Прва потпредседница је била супруга Хашфелд Адама, на чије је место доцније изабрана супруга Јована Пајкерта.

Поред редовних и помажућих чланова, ово хумано друштво има и чланове добротворе и то: г-ђе дра Милана Секулића и Милана Шандора Нађа.

Друштво се налази у просторијама бивше гостионице Петра Херлета, Адамовићево насеље (Ђирила и Методија ул. бр. 11).

Добро би било...

У Новом Саду има леп број чуружана, већина их је врло интелигентних људи, који заузимају видне положаје, а тако исто и у друштвеном животу уживају свеопште симпатије.

Па када читамо у београдским новинама да се основао клуб тимочана, чачана, ужичана и т. д. у сврху међусобне помоћи, тада се дошло на идеју да би се и у Новом Саду могао и требао да оснује клуб чуружана, са циљем међусобне помоћи, односно да се с времена на време помогне ономе, који је помоћи потребан, ономе који је помоћи заслужио.

Добра воља и пожртвованост наших чуружана ову замисао привешће верујемо и у дело.

85 до 115 Дин. месечне
отплате

PHILIPS- апарат 3+1 лампа, електродинамски звучник најподеснији је предмет за Божићни поклон, који увесељава целу породицу.

PHILIPS-РАДИО

највећа индустрија света омогућава најширим народним слојевима набавку апарата, који у културном, просветном и националном погледу игра једну од најпресуднијих улога

ЗАСТУПНИК:

Радојнца М. Теофановић, Нови Сад, Краља Петра 15.

ИЗ МОЈИХ УСПОМЕНА

Сава Бјелановић.

За време мога бављења у Босни, као учитељ у Тузли на српској школи био сам дописник „Српског Гласа“ у Задру, кога је издавао и уређивао врли српски родољуб Сава Бјелановић. Када је Калај „вице“ краљ Босне наредио да се у издању државне „земалске“ штампарије штампају црквене књиге за српске православне цркве, да би истиснуте биле црквене књиге из Русије, чему се противио митрополит тузлански Дионисије Илијевић, сомборски „Бачванин“ кога је уређивао Ника Грујић-Огњан, и сарајевски „Напредак“ који је уређивао Антоније Стражичић, напали су митрополита Дионисија, због противљења. Оба ова листа припадали су онда радикалној странци, а Ника Грујић је био један од првака војвођанских радикала. Међутим новосадска „Застава“ главни орган радикалне странке, стајала је на страни митрополита Дионисија. Написах чланак за „Српски Глас“, у коме сам говорио о држању „Напретка“ и „Бачванина“ нагласивши, да је српски народ и у Босни и у Херцеговини на страни митрополита Дионисија. Како је „Српски Глас“ одобрио рад босанске окупаторске владе и Калаја, а тај и такај напад на „Српски Глас“ био је наручен баш од окупаторске владе, да би се популарност „Српског Гласа“ у народу умањила, а углед „Напретка“ подигао, као „оппозиционог“ органа. Чланак сам послао Сави Бјелановићу 4 јануара 1891 год., и он ми одговара:

Поштовани Господине!

Чланак сам примио. Ја сам Вам већ писао, да се не смијемо много и озбиљно бавити са „Напретком“ и Стражичићем, јер имамо много озбиљнија посла. Улаз „Српског Гласа“ добро сте схватили. Овај Ваш чланак пустићу у лист нешто намјенен.

Ја одобрих држање митрополита Дионисија. Што га „Напредак“ и „Бачванин“ осуђују, знак је да је на добру путу. Видите, „Застава“ је стала на страну митрополита Дионисија, а „Напредак“ и „Бачванин“ који се истичу као радикалски органи су против и осуђују његов исправан поступак. Па шта је то?

Лијепо! Сачекаћемо крај. Ја Вас увјеравам, чим питање цркв. књига буде онако ријешено, како то Калаји жели, „Напредак“ ће умријети а његов ће уредник отићи на друго мјесто да мути, завађа и да показује наше поштене јавне раденике. Увјерићете се.

У Задру 24 јануара 1891.

С поздравом Ваш
С. Бјелановић.

Када су црквене књиге биле доштампане и када је митрополит Дионисије био протеран (1891) из Босне, наскоро је престао и „Напредак“ а његовог уредника А. Стражичића, Ника Грујић довео је у Нови Сад у редакцију „Заставе“, где је са Стеваном Јовићем уређивао „Заставу“. Како? Може се видети из „Заставе“ тог годишта.
Јов. З. Медурић.

Извршни бр. 209/1934

Објава јавне продаје

Потписани судски извршитељ на темељу §-а 102 зак. чл. 60. 1881 год. овим објављује, да ће у корист тражиоца извршења „Алба“ индустрија стакла и огледала трг. фирме у Н. Саду заступа др. Лампел Бела, адв. у Новом Саду, против овршеника из Новог Сада, за наплату 5589 50 дин. гл. и припадака, на јавној дражби продавати, ниже наведене покретне ствари пописане у пленидбеном записнику средског суда у Н. Саду, Ад. III. I. Бр. 1820 1822/1934 и процењене на 39588 динара, као што су: писаћи stroj, писаћи столови, намештај канцеларијски, аутомобили, каросерије, вага, носила, коњ и дрва.

Јавна дражба ће се одржати на дан 18 јануара 1935 године у 8 часа пре подне у Новом Саду у творници овршеника Радничка улица број 5

Заплењене покретнице на основу § 230 овршног закона из 1930 године се продати испод једне трећине процењене вредности.

Нови Сад, 3 јануара 1935.

ЈОВАН Б. СТАНКОВИЋ
судски извршитељ

Извршни број 377/1934

Објава о јавној дражби.

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102 зак. чл. LX 1881 овим објављује, да ће услед решења Средског суда у Новом Саду Ад. I. а. П. Број 951/1934 у корист овршоводитеља Вајдић Милана општин-

ског бележника у Торжи, заст. Поповић Љ. Јован адвокат у Новом Саду, против овршеника из Деспот Св. Ивана, за наплату 2082 дин. гл. и п. п. на јавној дражби продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у пленидбеном записнику средског суда у Новом Саду Ад. III. I. Број 3292/1934 и процењене на 15000 дин. и то: благајна, писаћи stroj, шифовер и бикови.

Дражба ће се одржати на дан 21-ог јануара 1935 године у 4 часа поподне у Деспот Св. Ивана у општинској кући.

Нови Сад, 22 децембра 1934
ЈОВАН Б. СТАНКОВИЋ
судски извршитељ.

А ПОЛО

12-13 јануара 1935

приказују:

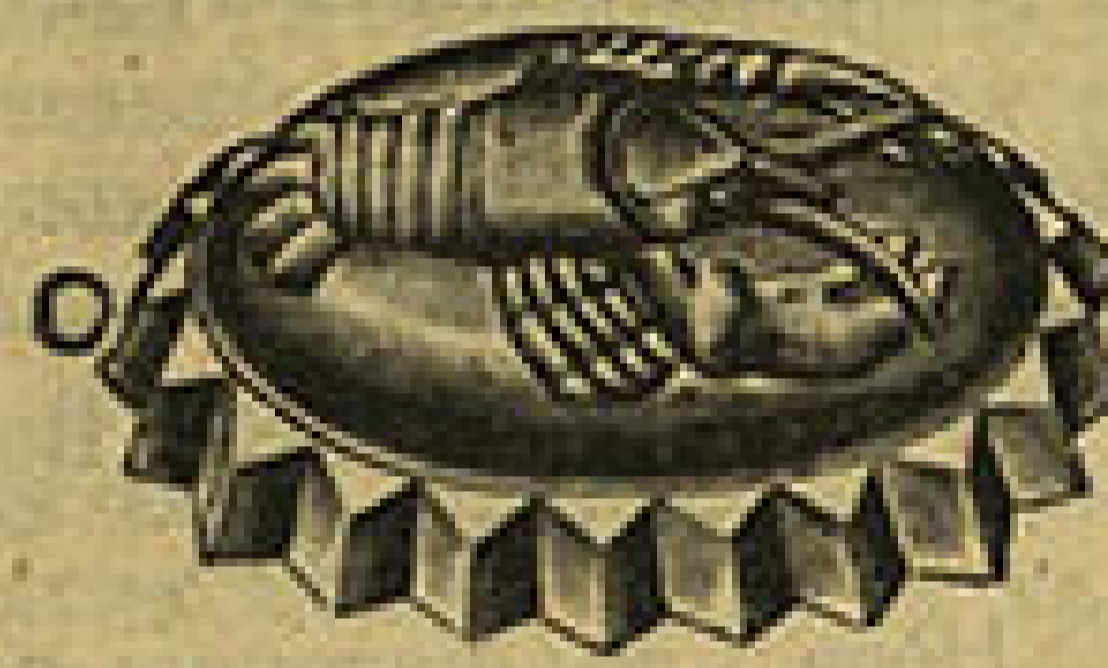
Dolores del Rio, Ricard Cortez, Dick Powell, Kay Francis i Al Jolson

у филму:

ЧАРОВНИ БАР

(WONDER BAR)

сценарио: ГЕЗА ХЕРЦЕГ
и најновији Фокс Журнал.

Посуђе, прибор за домаћинство најјефтиније код
„ГРАЈНИЦ“ Д. Д., Нови Сад
Дунавска улица број 1

Сензација програма у кафани и ресторану „Слободе“
приликом дочека
православне Нове Године
Дођите 13 јануара у „Слободу“! Дођите 13 јануара у „Слободу“!

ЗА ЗИМУ НОСИТЕ

Alstina

ципеле, јер су од најбољег материјала израђене
Краља Петра ул. бр. 25. НОВИ САД, Краља Петра ул. бр. 25.

ЈОСИФ ШПИРКА

Технички предузимач, Нови Сад - Љубљанска ул. бр. 21

Прима следеће послове:

спровађање водовода, плина и намештаја за купање, централно грејање, вентилаторе, намештаја за сушаре, за творницу леда — — — и справе за хлађење. — — —

Прорачун и планове на захтев извршујем.

Сретну Нову 1935 Годину желе:

Уредништво и Администрација
„НОВИ САД“
Краља Петра улица број 3

Продаваона

Баџа

Нови Сад, Трг Ослобођења

ИЗДАВАЧКА КЊИЖАРА
„СЛАВИЈА“

Власник Владимир Лежмирац
Нови Сад, Пашићева улица

„ДУБРАВКА“

Власник Богдан Н. Стефановић
Нови Сад, Темеринска улица 14

Трговина мушког одела
БРАЋЕ НОВАКОВИЋА
Нови Сад, Пашићева улица 10.

ХОТЕЛ „КРАЉИЦА МАРИЈА“
Нови Сад, Трг Ослобођења

ГРАНД ХОТЕЛ „СЛОБОДА“
Д. Д.

Нови Сад, Трг Ослобођења

Трговина хартије и писаћег
прибора
ЗИМА И ДРУГ
Нови Сад, Н. Пашића ул. 11

Трговина галантеријске робе
ЈОСИП ЈУЛИЈЕ КОН
Нови Сад, Краља Александра ул.

Шпедитерско-транспортна радња
АЛЕКСАНДАР ГУТМАНИФУКС
Нови Сад, Телефон 20-40
Канцеларија: Јеврејска ул. 18.

Месарска и кобасичарска радња
МАРТИН РОБЕРТ И СИН
Нови Сад, Краља Петра ул. 30

БАХИНГЕР СТЕВАН
књижара и трговина писаћих
прибора
Нови Сад, Његошева ул. 14

Пивница „Гамбринус“
ПЕТАР ЈАНЧЕНИЋ
Нови Сад, Његошева улица 2.

КАРЛО КЛЕМ
женски и мушки фризер
Нови Сад, Јеврејска улица

ЈОЦА МИЛОШЕВИЋ
бифе „Бановина“ Нови Сад
Булевар „Краљице Марије“

И. КУЛИК
мушки кројач
Н. Сад, Кр. Александра 3.

Посластичарница
„ЦИТИ“
Н. Сад, власник Љуба Парлаћ.

МАРА ГРЧИЋ
модес
Нови Сад, Католичка порта 3.

ШАНДОР ФЕЛДВАРИ
пеглар
Нови Сад, Краља Петра улица.

ФРИДРИХ ЛАНГ
Нови Сад
Палата Танурчића

ЈАКОВЉЕВИЋ И КЕСЛЕР
мануфактурна трговина
Нови Сад, Краља Александра ул.

„ТРИКОТАЖА“
Власник Радован Чонкић
Нови Сад, Краља Петра ул. 3.

ЂОРЂЕ МИЛОВАНОВИЋ
хурчија код „Лисице“ Нови Сад
Пашићева улица бр. 25

МОЈСОВИЋ И ДРУГОВИ
творница бонбона и чоколаде
Нови Сад, Темеринска ул. 9

КРУНОСЛАВ ИВАНИШЕВИЋ
продаја далматинских вина
Нови Сад, Цара Лазара
(Јерменска) ул. 2.

ЗАВИША ЦВЕЈАНОВИЋ
кројач
Нови Сад, Лазе Телечког ул. 3

Ресторација „Бели Во“
ПАВЛЕ ЈУНГ
Нови Сад, Футошки пут

ЛАЈОШ ЛУСТИГ
банкарска радња
Нови Сад, Кр. Александра 13.

СТЕВАН БУХМИЛЕР
златар и урар
радионица златних и сребрних
ствари
Нови Сад, Краља Петра ул. 18

АНДРИЈА МАЛЧИЋ
енглески и војни кројач
Нови Сад, Булевар Кр. Марије.

ЂОКА В. ШУШТРАН
кројач
Нови Сад, Милетићева улица 13

Специјална платнара
АНТОН КАРГЕР
Нови Сад, Трг Ослобођења 6.

КЛАЈН ЕУГЕН
трговац
НОВИ САД

„БРИСТОЛ“
главни овлашћени продавац
срећака
Нови Сад, Жељезничка ул. 27.
Телефон 25-96.

А. ЛАКС
ташнерска, седларска и сарачка
радња
Нови Сад, Дунавска ул. 3.

Г Е Л Б
електро подузеће
Нови Сад
Футошки пут 3. — Тел. 26-45

РАЈЦЕР И КРИСХАБЕР
кожарска радња
Нови Сад
Футошки пут 13-15. Тел. 25-26

ВИКТОР ГАУС
трговина специјала и деликатеса
Нови Сад, Рибињ трг бр. 5.

специјална радња штамбиља и
штамбиљских артиклова Н. Сад
Власник Оскар Фукс.

„ЦЕНТЛМЕН“
Власник Спасоје Атанацковић
Нови Сад, Трг Ослобођења 2.

Помодно-мануфакт. трговина
ПУРАЋ И МИЈАВЕЦ
Нови Сад, Краља Петра ул. 7.

БЕЛА ТРУПЕЛ
Нови Сад
Дунавска улица

ЂОКА Т. ГРУЈИЋ
трговина галантеријске робе
Нови Сад, Пашићева улица 8.

А. КИРИЛОВИЋ
трговина специјала и деликатеса
Нови Сад, Краља Петра 16

Помодио-галантеријска радња
„ЛАФАЈЕТ“
Јеврејска улица бр. 2

ЈОСИФ БРИТИГ
месар и кобасичар
Нови Сад, Краља Петра ул. 22

„АУТОКАР“
трговина аутомобилских делова
Нови Сад, Трифковићев трг 5.

Бонбоњерска радња
ИМРЕ ХАКЕР
Н. Сад, Јеврејска ул. 11.

Дирекција варијетеа
„МУЛЕН РУЖ“
Нови Сад, Јована Суботића ул.

ЈОСИФ ШПИРКА
технички подузмиач
Нови Сад, Љубљанска ул. 21.

ВАЈНЕР И КЛАУБЕР
Нови Сад
Краља Петра ул. 9. Тел. 22-04

Посластичарница
ДОРНШТЕДТЛЕР
Нови Сад, Трг Ослобођења

Прва новосадска цинкографија
уметн. завод за израду клишеја
ПАЛЕК И МАРУНА
Н. Сад, Булевар Кр. Марије 13

Трговина стакла
ФИЛИП АЛМОСЛИНО
Нови Сад, Дунавска улица

ЛАНДСМАН АДОЛФ
Нови Сад
Краља Петра улица бр. 13

„ШТОФ“
Трговачко Друштво
Нови Сад, Краља Петра 13.

Кафана и ресторација „ХАБАГ“
Закупац Румпф Антон
Нови Сад, Цара Лазара улица.

Својим пењеним муштеријама,
пријатељима и познаницима,
жели

Сретну Нову 1935 Годину
Ф. ОБЕРМИЛЕР И ДРУГ
месарска и кобасичарска радња,
Нови Сад, Трг Ослобођења.

Одличан ликер
зготовиће врло јефтино
свака домаћица ако набави за пар
динара ликер есенцију у Дроге-
рији „ХИГИЕНА, Коста Живојно-
вић, Нови Сад, Трг Ослобођења 2.

Извршни број 392/1933.

Објава о јавној дражби.

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102. зак. чл. 60. 1881. објављује, да ће услед решења средског суда у Новом Саду, донесеног под бројем П. 1091/1933, у корист тражиоца извршења „Аутокар“ из Новог Сада (кога заступа Др. Циприс адвокат из Новог Сада) против извршеника из Н. Сада за наплату 560 динара глзвнице и прип. на јавној дражби продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у записнику о плевидби под бр. Гл II. И. 1741/1933 и процењене на динара 15.000 и то: 1 аутобус.

Јавна ће се дражба одржати на дан 23 јануара 1935 у 10 часа пре подне у Новом Саду Футошка улица број 106.

Нови Сад, 22 децембра 1934.
ЂОКА НИКОЛИЋ
судски извршитељ.

Извршни број 480/1933

Објава јавне продаје

Потписани судски извршитељ на основу § 102 зак. чл. LX. 1881 овим објављује, да ће на основу решења средског суда у Старом Бечеју Г. Бр. 3137/1931 у корист тражиоца извршења Фосфат д. д. за промет и трговину уметним гнојивом у Загребу, заступа Др. Галамбош Фрања адвокат у Ст. Бечеју, против извршеника из Н. Сада за наплату 4000 дин. гл. и припадака, на јавној дражби продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у плевидбеном записнику средског суда у Новом Саду Ад. III I. 1787/933 и процењене на 9.450 динара и то: собни намештај, завесе, шиваћи stroj.

Јавна дражба ће се одржати на дан 22 јануара 1935 год. у 8 часова пре подне у стану овршенице Алмашка ул. бр. 18.

Заплењене покретности на основу § 230 овршног закона из 1930 год. не могу се продати испод једне трећине процењене вредности.

Нови Сад, 29 децембра 1934.

ЈОВАН Б. СТАНКОВИЋ
судски извршитељ.

Штампарија Душан Чампраг и друг
Нови Сад, Краља Петра улица 3.